

Fuzija inspiracije

Kažem: „Muze su me posetile noćas
Uvukle u svoj nemi vrtlog.
Osluškivao sam odjeke duše
k'o korake na pločniku
odzvanjali su u meni.

Reči su se rojile.
Reči su se taložile,
Nagomilavale, vapile
Da ostave trag na
Parčetu bele hartije (bola).

Ruka je letela po njoj,
Dok su muze šaputale,
Dok su muze nadgledale,
Svoju vrtoglavu fuziju.

Stvarnost prekide nit,
Papir ostade nedorečen.

Muze su me posetile noćas,
Kažu: „Tvoje vreme tek počinje.“
Reči sa hartije podsećaju na to!

Pad palog anđela

Ti, što gledaš u mene
Očima krvavim,
Iskeženih usta,
Oštrih zuba,
Smeha bučnijeg od svake rike,
Od svih haosa ovozemaljskih,
Zaćutaćeš, zanemećeš,
Spuštenog pogleda na dole.
Muk će zavladati tobom,
I bićeš na oprezu,
Strah će ti se uvući u svaku kost,
pod prisustvom svakog šušnja,
svakog pokreta ili tuđeg miga.
Ali ne, nećeš uspeti da nastaviš kao pre
Zaslepećeš od sjaja mog prisustva,
kada svetlost prevlada tvojom tamom.
Nekada Tvoja snaga,
postaće ono drugo